

CARL MESTERTON ♣ CURT ULFSTEDT ♣ MIISA LINDÉN

METSOLAT

Tie kotiin

Carl Mesterton
Curt Ulfstedt
Miisa Lindén

Metsolat

Tie kotiin

SAGA Egmont

Metsolat – Tie kotiin

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1993, 2024 Carl Mesterton, Curt Ulfstedt, Miisa Lindén and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727060187

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Tie kotiin

I

Punainen traktori mennä pörisi pellolla ja heitteli heiniä perässään, pöyhi niitä, että paremmin kuivuisivat. Aurinko oli jo kiivennyt keskelle taivasta, mutta harsoiset pilvet tekivät sen paisteen lempeämmäksi. Pellon reunasta lähti tiheä kuusikko, sen takana oli suuri suoalue. Sinne oli tänäkin keväänä nähty kurkiauran laskeutuvan niin kuin valtavankokoisen elävän bumerangin. Sen koruttoman kauniit huudot järkyttivät aina kovaakin mieltä, saati vähän herkempää. Syksymmällä nuo alueet olisivat taas keltaisenaan suomuuraimista.

Elettiin juhannuksen jälkeistä viikkoa 1987.

Elettiin Hoikassa, pienessä Kainuun kunnassa, Puolangan, Ristijärven ja Paltamon kyljessä, likipitään kahdeksankymmenen kilometrin päässä Kajaanista.

Keskellä korpien kuiskintaa ja järvien loiskintaa, Urjan vaaran kainalokuopassa oli Leppävaaran tila. Sielläkin elettiin tavallista kesäistä arkea.

Punainen kaksikerroksinen maalaistalo ei ollut aivan pieni mutta kaukana kuitenkin suurtilasta. Ikkunanpielet välkkyivät valkoisina, ja sinisenharmaa ulko-ovi oli tuskin koskaan lukossa. Kuistin ikkunoita peittivät ylhäältä vihreäkukalliset verhot ja alhaalta kirkkaanpunaiset pelargoniat.

Talossa näytti olevan hiljaista. Samoin pihassa. Keinu seisoj liikahtamatta paikoillaan. Pitkulainen navettarakennus oli tyhjennetty suvipäiväksi asukkaistaan. Aitan kulmalla makaava koirakin oli kuin umpiunessa. Oli lämmin päivä.

Aitan takana aukesi heinäpelto, ja pellolla jurnutti Valmet tasaista vauhtia eteenpäin. Traktorin päällä keikkui mies. Kyrmyniska ja ruskea naama. Mustaharmaat ja laineikkaat hiukset oli tiukasti peitetty Hankkijan lippalakilla. Haalistunut ruutupaita kertoi tarkasta luonteesta. Vilkkaiden ja epäluuloisten silmien alla olivat muhkeat pussit, joka antoivat muuten jöroihin kasvoihin merkillistä lauhkeutta. Antti Metsola, 64 vuotta, Leppävaaran isäntä.

ANTTI

Mie voisin hyväst haastella... Jaaha, se tunkee taas tuo vanha murre völjyyn, kun meinaa innostua. Mie oon Karjalan poikii, sen voin sannoo. Mutta kun sieltä piti semmosena kuustoistakesäisenä jolppina väkisin lähteä, nii silloin päätin, jott menneen perään en itke, yritän unohtaa. Kun äitikin sitten kuoli melkein heti täällä, ja kun minä jo vähän yli kaksikymppisenä heti sovan jälkeen tulin Hoikkaan Annikin toveritsaks, niin ihan tarkotuksella kitkin karjalanmurretta ihtestäni. En sen takia, että olisin muukalaisuudestani kärsinyt, se vaan oli olevinaan niin kuin joku rangaistus siitä, ettei kotia takaisin saatu. Lapsellistahan se oli, mutta otti niin luonnon päälle. Eihän

ihminen omaa nahkaansa pakoon pääse. Paksummaksi se vaan iän mukana muuttuu, samaan tahtiin kun mieli herkistyy. Minäkin oon kai Sakkolan porsas aina ja ikuisesti, niin kuin Annikki sanoo.

Minä oon aina ollut aika synkkämielinen karjalaiseksi. On päässyt semmonen tuhti lirus slaavilaista verta sekaan jostakin kaukaa emon puolelta. Isä oli mahdoton supliikkiveikko. Sen parempaa ei ollutkaan Sakkolassa. Eikä koko Kannaksella.

Se oli sellanen tavallista lämpimämpi syyspäivä siellä kotona Karjalassa. Taivaalta alkoi tuhuttaa... no joo, sadetta hiukan tihutti. Isä oli pellolla kyntämässä hevosen kanssa. Jostakin pirun syystä hevonen oli kaatunut ojaan. Mikä siinä olikin sitten ollut, sitä ei kukaan tiedä. Isä oli hypännyt ojan pohjalle ja hirvittävän työn ja kiroilun jälkeen saanut hikeä pusertaen työnnettyä hevosen ylös sieltä. Jäärä mikä jäärä. Hevonen oli puuskahdellut ja nostellut jalkojaan niin kuin olisi ihmetelty, että vielä oli hengissä. Omin jaloin isäkin kotiin käveli, riisui saappaat eteiseen, ryysti koussikalla vettä ämpäristä, oikaisi ihtensä keittiön penkille ja kuoli. Minä olin silloin vasta semmonen hevosen pään mittainen, vuoden verran kyläkoulua käynyt nassikka. Ei naurattanut elämä silloin.

Kyllä se nii on, että hevonen pitäisi talossa olla. Sirkku jouduttiin lopettamaan muutama vuosi sitten, kun tuli aivan jalattomaksi yhtäkkiä. Minun piti mennä mehtään siksi ajaksi, kun se pantiin autoon. Valjaisiin päin en uskaltanut pitkään aikaan edes kahtoa. Vanhahan se jo oli. Annikki ei suostu puhumaankaan uudesta. No, antaa ajan kulua.

Semmonen olisi kai se minun paratiisi, että siellä olisi tölki ja sauna ja hevonen ja keinutuoli ja joka päivä iso kasa kuumia karjalanpiirakoita ja voita ja maitoa. Niin ja tietysti Annikki.

Antti katseli tuona kesäkuisena päivänä traktorinsa päältä, kuinka TVH:n keltainen kuorma-auto pysähtyi pellon reunaan. Hän raapi niskaansa. Kaksi oranssihaalarista työmiestä nousi autosta ja alkoi selvästikin purkaa kuormaa. Mitä perkelettä! Traktori kääntyi ensin rivakasti, mutta sitten Antti körötteli kuin vauhtia pidätellen miesten luo.

- Päivää. Hän nosti lippaa silmiltään ja nojautui rattia vasten.
- Päivää, miehet vastasivat.

Mittaustekninen laitteisto kaikkine hienouksineen kasautui Antin silmien eteen.

- Mikä on harjoituksen aihe? Antti kysyi.
- Pitäisi merkitä uuden tien suunta.

Paha aavistus pyyhkäisi Antin lävitse kuin petollinen alkukevään viima.

– Pojilla on nyt väärä osoite. Se uusi tie kulkee tuolta Urjan vaaran toiselta puolen.

Oranssihaalariset vilkaisivat toisiaan. Nuorempi yritti pidättää hymyä, Antti näki sen selvästi.

– Tässä on suunnitelmat vähän muuttuneet, sanoi vanhempi mies rauhallisesti.

- Miten nii muuttuneet?
- Luonnonsuojelusyistä...
- Elä naurata!

Totisemmaksi ei Antin keskustelukumppani olisi voinut tulla. Antista näytti siltä, että mies pelkäsi häntä. Oli syytäkin!

– Näin on. Lintujärvi suojellaan, nähkääs, nuorimies virnisti. Antti tuijotti hetken, kuinka tämän purukumia jauhavat leuat heiluivat holtittomasti ylös ja alas.

- Minkä takia?! hän melkein huusi.

– Siellä on lintuja. Kai isäntäkin käsittää, että Lintujärvellä on lintuja, senhän sanoo nimikin...

Vanhempi mies tönäisi nuoremman hiljaiseksi. Antin rystyset muuttuivat pikku hiljaa ratin päällä valkoisiksi.

– Ja tie vedetään minun pellolleni jonkun saatanan kurpan takia! Antilla teki tiukkaa, että sai pidettyä itsensä traktorin pukilla. – Jos nuo tavarat on vielä huomenna täällä, nii minä vedän ne Valmetilla tasaseksi! Antti käänsi traktorin niin, että turve pöllysi.

– Oliko tuo sen hiihtäjän isä?

Vanhempi oranssihaalari nyökkäsi:

– Oli se Leppävaaran isäntä. Voi se piruuttaan särkeäkin nämä kampeet. On se semmonen perkele.

Antti Metsolan temperamentti oli Hoikassa yhtä näkyvä ja pysyvä elementti kuin Urjan vaara. Luonnonvoima se oli.

Annikki taputti lehmää ha'assa. Molla ja Mansikki ja Muru ja Mustikki ja tuolla kauempana märehti Manta, muut olivat varjossa navetan takana. Yhteensä kaksitoista. Jokainen oli oma yksilönsä. Molla puski kevyesti Annikkia kylkeen ja katsoi sitten suurilla kosteilla silmillään.

– Oo siinä nyt, Annikki sanoi ja kiristi vihreäruutuista huivia päässään.

Annikki lompsotti ruskeat saappaat jaloissaan haa'asta ja sulki veräjän. Hän jäi nojaamaan notkuvaan lautaporttiin ja katseli vielä hetken sarvipäisiä lapsiaan.

Annikissa yhdistyivät sopuisasti lujuus ja lempeys ja huumorintaju. Silmissä asui ikuinen äidillinen huoli, hymyillessäkin. Juuri se naisen pehmeys, nöpönenä ja ujosti

naurulla leikkivät huulet saivat Antin aikanaan ”haavoittumaan” kranaatinsirua vakavammin.

Vailla omaa tahtoa Annikki ei silti ollut, se vain useimmiten pysyi näkymättömissä. Sitä annosteltiin sieltä sopivassa määrin ja oikean hetken tullen. Ikään kuin varkain.

ANNIKKI

Me tavattiin Antin kanssa -44 sotasairaalassa. Minä olin siellä hoitajana, lotta kun olin. Antti oli haavottunut jalkaan. Lievästi vaan, mutta mahdotonta mourua se siitä piti. Se oli sellainen huomionkipeä, laiha nuorukainen silloin. Mukavan näköinen, ei siinä mittään, ja kovaa sotapoikaa olevinaan. Ja miksei ollutkin. Mitalinkin sai. Kaikki muut se sairaalassa suututti sillä jatkuvalla marmatuksella ja haukkumisella, mutta minulle ei koskaan valittanut. Mikä siinä on, ihmettelivät toiset hoitajat, kun Annikin aikana tuo Metsola muuttui niin säyseäksi vilperiksi, kipinät ilmestyivät silmiin, ja suu suolti poristi pelkkiä hauskoja juttuja. Olisin minä voinut sanoa, mikä siinä oli. Mikä muu kuin rakkaus.

Minä tiesin, ettei äiti olisi Anttia hyväksynyt sen paremmin kuin ketään muutakaan. Sen takia me mentiin salaa naimisiin heti, kun sota loppui, ja vasta sitten minä vein Antin Leppävaaraan. Vai nii, äiti sanoi eikä muuta virkkanut. Seuraavana päivänä muutti vanhaan kotimökkiin kivenheiton päähän. Jätti minut tämän talon kapustan varteen. Viikon päästä tuli käymään, nyytissä lanttukukko ja iso kasa puolukkarönttösiä, ja kertoi minulle niin kuin uutisena, että hyvä isäntä tämä Antti.

Leppävaarahan oli alunperin tarkoitettu Risto-Matille, minun veljelleni, mutta kun se katosi sotavankina. Isä kuoli jo saman

jatkosodan alkupäivinä. Sen takia minä oonkin yrittänyt ymmärtää sitä, että äidistä on ajan ollen tullut vähän piikikäs. Elämä on vilautellut kylmää kylkeään niin varhain.

Lapsenlapset ovat mummolle olleet aina tärkeitä, ja hän lapsille. Kun Antti ärisi ja minä murisin, niin pienet jalat pinkoivat mummon mökille mehulle ja keksille.

Risto syntyi -46. Ja vajaa kaksi vuotta myöhemmin Heikki. Veljekset kuin yö ja päivä. Risto oli pienestä asti sellanen varovainen ja mietiskelevä. Sopeutui pieneen epäoikeudenmukaisuuteenkin vain hiukan huuli väpättäen. Minusta tuntui aina, että Antti ei oikein ymmärtänyt sitä herkkyyttä. Risto saattoi kahtella kädet poskien alla, kun minä leivoin. Ihaili pullalettien muotoja, ja piirteli sitten niitä voimapaperille tai pahvinpaloille. Antti rypisteli ohtaansa.

Heikki sitten taas täytti kaikki Antin pojalle asettamat vaatimukset. Oli raju ja kovaääninen, ja aina kourat mullassa ja öljyssä ja ties missä. Automies, automies, Heikki huusi, kun kysyin, mikä siitä isona tulee. Minä sain olla sydän syrjällä ensi hetkestä, kun se nousi jaloilleen, sen jälkeen olikin yhtä menoa. Aina oli silmäkulma auki tai polvet naarmuilla. Housut sai harsia kokoon melkein joka ilta.

Jaana oli sitten kuin prinsessa. Viisi vuotta oli Heikkiä nuorempi. Antti meni vallan pökerryksiin tytöstä. Nuoret tytöt on niin kuin pajuja, Antti muikisteli, niitten pittää antaa kasvaa rauhassa. Vanhemmat pojatkin seurasivat lampaina tämän pikku tyrannin tomeria käskyjä. Kaunis ja hauras tyttö seiso i kiven päällä enkelinkiharat hulmuten ja huusi kimeällä äänellä: Jaana tahtoo! Jaana tahtoi sitä ja Jaana tahtoi tätä. Ja miehet juoksivat. Minua oikein nauratti se touhu.

Kaksi vuotta Jaanan jälkeen tuli sitten Erkki maailmaan. Pieni ja laiha ja sitkeä. Teki kaiken etuajassa. Yhdeksänkuisena lähti kävelemään, ja siinä iässä kun toiset olivat vasta oppineet joitain lauseita, tämä puhui jo kuin papupata. Minä sanoin Antille, että tuli sentään yksi karjalainenkin pesueeseen. Koha hää ny, Antti murahti. Semmonen alituinen köyden veto on ollut niitten välillä aina, isän ja pojan.

Ja kolme vuotta myöhemmin putkahti vielä toinen tyttö. Rauhallinen ruusuposki. Se oli niin ihmeellisen tyyni ja tyytyväinen, kuin olisi vain hiljaa kahtellut elämänmenoa ympärillään ja kuin olisi siitä jotain jo käsittänytkin. Mutta päättäväinen osasi olla, suu tiukkana vei hitaasti ja varmasti tahtonsa läpi. Antti nauroi, että se oli kuin minä. Tästä sirpukkaisesta tuli sitten Eeva. Melkein kolmetoista vuotta on esikoisen ja kuopuksen välillä.

No nyt Risto on Tampereella somistamossa töissä ja naimisissa Raijansa kanssa. Lasse on kaksikymmentäkaksivuotias ja Liisakin kahdenkymmenen. Risto olisi silloin aikoinaan halunnut Ateneumiin maalausta opiskelemaan, mutta Antti tyrmäsi koko ajatuksen, se ei kuulemma ollut mittään miesten työtä. Minulla oli siitä paha olla monta vuotta, mutta minkäs teki, ajat olivat tiukat.

Heikki asuu Ruotsissa Västeräsissa Kristinan ja kahden pienen poikansa kanssa. Heikki on teknikko, ja kuulemma ihan insinööriksi siellä kuhtutaan. Antille se Ruotsiin muutto oli kova pala, varmaan sodan jälkeen kovin. Minä aattelin, että kunhan Heikki vaan ihte siellä ikävän kestää, silloin kun se kovasti iskee.

Jaana kävi kosmetologikoulun Helsingissä. Sieltä löysi sitten Jaakon. Nyt ovat asuneet jo vuosia tuossa Sotkamossa, kun Jaakko on siellä pankinjohtajana. Lapsia ei oo, enkä oo kysynyt,

miksi ei. Se asia ei minulle kuulu. Pääasia, että viihtyvät yhdessä, niin oon tuumannut.

Erkki on tässä kotona. Lukupäätä olisi ollut, mutta kun urheilu vei vuosikaudet. Monet hiihtokilpailut jännitettiin täällä television ääressä. Viestipronssiakin tuli olympialaisista, oliko se nyt Falunista vai Holmenkollenilta, minä en niitä muista, Antti muistaa kaikki. Nyt Erkki on kunnan urheiluseurassa valmentajana taikka semmosena nuorten vetäjänä. Minä vaan toivoisin... Ni, enpä sanokaan.

Monta vuotta on Eevakin jo ollut Tampereella. Opiskelee siellä. Lääkäriksi. Ihan on jo viittä vaille. ”Se on meitin tohtori”, Antti sanoo, ja minä siihen: ”Elä hupata”. Me kainuulaiset ollaan kai sillä tavalla vaatimattomampia kuin karjalaiset, ei tohdita kehua, vaikka mieli tekisi.

Lapset ovat minulle kaikki kaikessa, ovat aina olleet. Yhtä rakkaita jokainen.

Mitä sitä äiti voi muuta toivoa kuin että olisivat onnellisia? En minä ainakaan muuta toivo.

Annikki käveli pihaan. Roni-koira kohotti heti kuonon maasta, nousi sitten kokonaan ja ravisti harmaata turkkiaan. Häntä alkoi vispata ilmaa. Koira löntysti niin pitkälle kuin kettinki antoi myöten punaisen päärakennuksen ja aitan välillä. Helle pani sen läähättämään.

– Mene Roni varjoon nukkumaan, Annikki sanoi sille, ja koira kääntyi takaisin viileään.

Annikki vei ämpärin navettaan. Takaisin tullessaan nosti pitkäjalkaisen hämähäkin ulos, ettei jäänyt oven väliin. Se oli mummon peruja se uskomus, että jos hämähäkin tappaa, alkavat lehmät lypsää verta. Montakohan sataa on huomaamattaan

liistannut saappaitten alle, Annikki hymähti itsekseen. Kai se tarkoittikin niitä, jotka tieteen tahtoen otti hengiltä, hän päätteli.

Traktorin tulosta jo näki, että jotain oli vialla. Niin äkisti se pysäytettiin navetan eteen, että olisi odottanut Antin lentävän keihäänä koko vempelen yli. Kun oli yli neljäkymmentä vuotta toisen tuntenut, ei sen tarkempia tiedonantoja tarvinnutkaan tämän mielentilasta.

- Tuliko hätä? Annikki kysyi varovasti.
- Mitäs luulisit nii! Antti laskeutui ähisten traktorin päältä.
- Mikä on?

Antti lähti taloa kohti ja potkaisi ison kivenmurikan tieltään. Annikki joutui melkein juoksemaan, että pysyi vauhdissa mukana.

- TVH alkaa vetää sitä uutta tietä meidän maille. Se tässä vaan on! Ei sen kummempaa! kuului römäkkä-ääninen vastaus.
- Miten nii meidän maille?
- No siten nii!

Antti riuhtaisi ulko-oven auki sellaisella voimalla, että pelakuu oli tippua verannan ikkunalaudalta.

– Se on sitä luonnonsuojelua nyt se, hän jurputti. – Tässä kyllä kohta joku suojelua tarttee!

Annikki veti oven rauhallisesti perässään kiinni:

- Sinun luonnoltas niin...
- Jaa mitä?!!
- Omiani tässä vaan hupatan.

Keittiössä tuoksui perunakeitto. Kattila pulputti hiljalleen liedellä. Keinutuoli, Antin lempipaikka nökötti pihaikkunan kyljessä. Tielle ja pellolle näyttävän ikkunan edessä oli

ruokapöytä ja penkit sen molemmin puolin. Punaruskea leivinuuni seiso keskellä huonetta, lämmitti siitä talvella tasaisesti joka nurkan. Oli myös sivustavedettävä, jonka päällä Antti otti mielellään joskus pienet ruokaleivot.

Antti harppoi tiskipöydän luo, valutti vettä hanasta ja joi sitten lasillisen yhteen kyytiin.

– Kaukovaaran Kari on tietysti tämän kaiken takana, hän sanoi ja pyyhki kädellä leukaansa.

– Mitä tämä nyt Kariin kuuluu?

– Kuuluu, kuuluu! Se ei halua tietä omille mailleen, ja nyt se pannaan kulkemaan meidän maille. Se on semmonen kunnallispapu, etten paremmin sano... Antti puristi tiukasti vasenta käsivarttaan ja ähkäisi.

– Mikä nyt? Annikki kysyi.

– Koha o. Missä se Erkkikin on?

Annikki kääntyi nyppimään kuivia lehtiä pois ikkunalaudalla olevasta kukasta.

– Jonnekin sinne seuran kokoukseen sanoi menevänsä.

– Pysyisi nyt edes heinäaikaan kotona! Tässä talossa on jo ihan tarpeeksi tärvätty urheiluun.

– Elä nyt Antti...

Antti oli jo menossa ulos keittiöstä. Annikki suon räsymaton hänen perässään.

Salin puoli kylpi auringossa. Annikki oli juhannukseksi vaihtanut valkopunaraitaiset verhot ikkunoihin. Pelakuut ja santpaulit kukkivat ja peikonkämmen ojenteli suuria kiiltäviä lehtiään. Antti lompsi valkoisen talonpoikaiskaluston ohi kirjahyllylle.

Yhdellä hyllyllä oli tietosanakirja viidessä osassa, Tuntematon sotilas, Karjala värikuvina ja Raamattu. Toisella Kiannon

Punainen viiva, peräti kaksi Kaipaista, aritmetiikan oppikirja ja kaksi Iittalan kynttilänjalkaa. Kolmannella hyllyllä oli valokuva-albumeja ja Eevan ja Jaanan ylioppilaskuvat. Alimmalla poikien rippikuvat, Riston ja Heikin ja Jaanan hääkuvat ja tietysti kaikkien neljän lapsenlapsen kuvat. Kirjahyllyn toista puoliskoa hallitsivat sitten Erkin hiihtopalkinnot, kaksi hyllyä mitaleja ja pienempiä pokaaleja ja kokonainen lasivetriini täynnä isoja pystejä, maljoja ja kannuja. Niiden alla jökötti televisio, joka oli suunnattu sopivasti Antin keinonahkaista tv-tuolia kohti. Ja ylimpänä, koko hyllystön päällä koreilivat 50- ja 60-vuotissyntymäpäivälahjoiksi saadut kukkamaljakot ja urheiluseura Pullistuksen ja Hoikan kunnan viirit.

Antti kytki ja komppasi hyllyjen alla olevia kaappeja, joissa säilytettiin kaikki maataloutta ja muita tärkeitä henkilökohtaisia asioita käsittelevät paperit.

- Mitä sinä sieltä? Annikki tuli istumaan pöydän ääreen.
- Ootaha nyt...

Antti löysi etsimänsä, tilaa ja lähialueita esittävän kartan. Hän levitti sen pöydälle.

– No nii! Tässä on Leppävaara, eikö? Ja tässä on mummon mökki. Eikö?

Annikki nyökkäsi. Nyökkäsi ja kuunteli Antin esitelmää siitä, kuinka tien kuuluisi mennä Urjan vaaran toiselta puolen ja kuinka siellä sitten oli joku kurppa, jonka syyllisyys jäi Annikille hämäräksi. Sen hän taas ymmärsi hyvinkin, että tie olisi silloin mennyt aivan Kaukovaaran Karin pihan yli. Eihän sekään mukavaa olisi.

– Kari ja Kari! Pittääkö se sitten vetää meidän maille! Antti katsoi ärtyneenä.

Metsolat ovat täällä taas!

Leppävaaran tilalla, Hoikan kylässä, asuvat Metsolat. Vanha isäntä ja emäntä Antti ja Annikki sekä heidän poikansa Erkki asuvat vielä kotitilalla. Erkin sisarukset sen sijaan ovat hajaantuneet ympäri Suomea ja Ruotsiinkin asti. Leppävaaran tilan tulevaisuus on ajankohtainen aihe, sillä Antti ja Annikki ovat jo iäkkäitä, ja lapset haluaisivat tehdä tilalle kuka mitäkin. Jotain on kuitenkin päätettävä, sillä Antti saa sydänkohtauksen, eikä hän enää saa rasittaa itseään tilan töillä. Mutta kuka Leppävaaran sitten ottaa hoitoonsa?

Metsolat on rakastettu suomalainen draamasarja, jota esitettiin alun perin 1993–1995. Kuvitteelliseen kainuulaiseen Hoikan kuntaan sijoittuva sarja seuraa Metsoloiden perhettä, jonka kohtalot osuivat lähelle suomalaisten katsojien sydämiä. Metsoloiden monipuolinen henkilögalleria tuo esiin eri-ikäisten ihmisten kokemuksen maaseudusta, rakkaudesta ja velvollisuuksista ja kuvaa aidolla tavalla yhden perheen kohtaloita.

Kirjasarjan kirjoittajatiimi koostuu myös *Metsolat*-televisiosarjaa käsikirjoittaneista suomalaisen tv-alan ammattilaisista.